

POSTANOWIENIE

11 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 11 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa P. spółki cywilnej w K. R.J. B.S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta K.
o zapłatę,

na skutek skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia
P. spółki cywilnej w K. R.J. B.S.

na wyroku Sądu Okręgowego w Koninie I Wydział Cywilny Sekcja Odwoławcza
z 18 grudnia 2019 r., I ACa 418/20,

1) odrzuca skargę;

**2) zasądza od powódek na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 5 400 zł (pięć
tysięcy czterysta) tytułem kosztów postępowania wywołanego
wniesieniem skargi.**

(A.G.)

UZASADNIENIE

Powódki R.J. i B.S. wniosły skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku z 18 grudnia 2019 r. wydanego przez Sąd Okręgowy w Koninie w sprawie z powództwa P. s.c. w K. R.J. i B.S. przeciwko Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta K. o zapłatę.

W odpowiedzi Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta Miasta K. i zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o odrzucenie skargi oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania skargowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie przyjmuje się, że stronę, która chce skorzystać z wniesienia skargi na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c., obciąża obowiązek wykazania, iż zachodzi wyjątkowy wypadek polegający na tym, że z przyczyn niezawinionych i usprawiedliwiających jej zaniechanie, nie mogła skorzystać ze zwykłych środków prawnych. Błędy strony skutkujące odrzuceniem apelacji nie mogą być uznane za taki wyjątkowy wypadek (por. postanowienia SN: z 20 lutego 2008 r., I CNP 4/08; z 29 stycznia 2009 r., II CNP 130/08 i z 27 listopada 2013 r., III CNP 27/13). Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie można traktować jak alternatywy dla apelacji, skargi o wznowienie postępowania czy choćby skargi kasacyjnej, a od 3 kwietnia 2018 r. – skargi nadzwyczajnej (por. postanowienie SN z 3 grudnia 2020 r., II BU 2/20). Ta zasada znajduje wyraz w art. 424¹ § 2 *in fine* k.p.c., w którym ustawodawca zastrzegł, że skarga oparta na ustalonych w tym przepisie przesłankach nie jest dopuszczalna, gdy możliwa była zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych (por. postanowienie SN z 25 czerwca 2019 r., V CNP 1/19).

Należy także wskazać, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna spełniać wymagania konstrukcyjne określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia,

od którego została wniesiona, ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, a uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu. Brak któregokolwiek ze wskazanych wyżej elementów skargi skutkuje jej odrzuceniem *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił w swoim orzecznictwie, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto, że każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia SN: z 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05 i z 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12).

W odniesieniu do badanej skargi należy stwierdzić, że nie zostało spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., które kreuje obowiązek uprawdopodobnienia szkody wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. W orzecznictwie wskazuje się, że uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, iż szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie stosownych dowodów (por. postanowienie SN z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonującego wywodu wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między szkodą a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie SN z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05).

Dodatkowo należy wskazać, że podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 424⁴ zd. 2 k.p.c.), a argumentacja skarżących zmierza do polemiki z ustaleniami faktycznymi sądu i oceną dowodów.

Z tych przyczyn skarga powódek o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania skargowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 zdanie drugie, art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² oraz § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.).

[a!]

(A.G.)

